

1. Горіла порода з шахти «Надія» (аргіліт, алевроліт, пісковик)

розташована у м. Соснівка, Львівської області, введена в експлуатацію у 1962 р.

У відхідних відвальних породах спостерігається значний вміст горючих компонентів, переважно вуглецю та піриту. Вміст основних горючих компонентів у шахтних відходах може досягати до 30% вуглецевої речовини і до 8% піриту. Це компоненти, які при контакті з киснем зазнають природного процесу окиснення, що супроводжується виділенням тепла, що в подальшому призводить до саморозігріву, а потім і самозаймання вугільних відходів за сприятливих умов. Пожежі, що виникають у цей спосіб називаються ендегенними. Відповідно до нормативних документів, терикон вважається таким, що горить, якщо на ньому хоча б один осередок горіння (незалежно від його площі) з температурою порід на глибині 2,5 м більшою за $+80^{\circ}\text{C}$. Самозаймання териконів є наслідком хімічного процесу пов'язаного з високою концентрацією сполуки сірки, яка в поєднанні з вологою утворює сірчисте з'єднання, що вступають в окислювальну реакцію з породами і включеннями вугілля з виділенням тепла. Загальновідомо, що в глибині териконів схильних до горіння температура досягає 1000°C і більше. Процес горіння може тривати до 20 років. Негативний вплив, який чинять палаючі породні відвали, на навколишнє середовище і здоров'я людей значний. Джерелами небезпечних процесів є гази, що виділяються і призводять до забруднення повітря на прилеглих до відвалів територіях, знесення атмосферними опадами з поверхні відвалів продуктів руйнування новоутворених мінералів, що призводять до забруднення ґрунтів і вод, великі деформації, викиди порід і пилу та ін. Тому виникає необхідність повністю виключити небезпечні явища, пов'язані з горінням відвалів.